

Ο κ. Μπαρόζο στο Δουβλίνο

17η Μαρτίου 2013

Τις προάλλες ο κ. Μπαρόζο επισκέφτηκε το Δουβλίνο όπου χαιρέτησε την χώρα που «...αποδεικνύει ότι η λιτότητα πετυχαίνει». Τα «πειστήρια» που παρουσίασε ήταν τρία:

1. Η ύφεση σταθεροποιήθηκε, με ρυθμό ανάπτυξης μηδενικό μεν αλλά καλύτερο από τον (αρνητικό) ρυθμό της υπόλοιπης Ευρωζώνης.
2. Το κράτος άρχισε δειλά-δειλά να επιστρέφει στις αγορές ομολόγων (κάτι για το οποίο αναφέρθηκε εκτενώς στο φύλλο της 17^{ης} Φεβρουαρίου)
3. Η χώρα θα εξάγει φέτος όσο ολόκληρη η Ινδία και θα καταγράψει εμπορικό πλεόνασμα ίσο με εκείνο της Γερμανίας (4%).

Κι όμως. Η πραγματικότητα που ζει ο μέσος Ιρλανδός δεν διαφέρει από την ζοφερή πραγματικότητα των μεσογειακών χωρών, της Ελλάδας συμπεριλαμβανομένης.

Πρόσφατα, στην περιοδική έκδοση της ίδιας της ΕΕ για την φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό καταγράφεται ένα συγκλονιστικό νούμερο: το ποσοστό των παιδιών που κινδυνεύουν από την φτώχεια. Στην Πορτογαλία, από όπου κατάγεται ο κ. Μπαρόζο, το μισανθρωπικό αυτό ποσοστό ανέρχεται στο 29%. Στην διπλανή Ιβηρική πόρτα, στην Ισπανία, τριάντα από τα εκατό παιδιά πιάνονται στην φτώχειας τον ιστό. Στην χώρα μας το ποσοστό ανεβαίνει στο 31% ενώ στην Ιταλία βρίσκεται μια ποσοστιαία μονάδα πιο ψηλά. Στην Ιρλανδία, για την οποία πανηγυρίζει ο κ. Μπαρόζο, το ποσοστό παιδικής φτώχειας έφτασε το θλιβερό 36,7%.

Πως γίνεται αυτό όταν, όπως λένε, η ιρλανδική ύφεση «πάτωσε»; Ο λόγος κρύβεται πίσω από τα στοιχεία για τις εξαγωγές. Είναι αλήθεια ότι η Ιρλανδία έχει προ πολλού καταφέρει να τραβήξει πολυεθνικές φαρμακευτικές εταιρείες που, όντως, παράγουν μεγάλες ποσότητες φαρμάκων προς εξαγωγή. Όμως, ο αριθμός των Ιρλανδών εργαζόμενων σε αυτές είναι σχετικά μικρός. Όσο για τις υπόλοιπες, πραγματικά εντυπωσιακές (σε ευρώ) εξαγωγές, δεν είναι παρά εικονικές. Μην ξεχνάμε ότι η Ιρλανδία φορολογεί τα κέρδη των επιχειρήσεων με ποσοστό μόνον 12,5%. Έτσι, επιχειρήσεις όπως η Google, με ελάχιστο προσωπικό στην Ιρλανδία, χρησιμοποιεί μεθόδους «δημιουργικής λογιστικής» για να εμφανίζει ότι το 45% των παγκόσμιων εσόδων της «παράγονται» στην... Ιρλανδία (προφανώς για να πληρώνει φόρο εκεί κι όχι αλλού που είναι μεγαλύτερος) – και έτσι αυτά τα ποσά εμφανίζονται ως μέρος του ΑΕΠ της Ιρλανδίας. Να γιατί η Ιρλανδική ανάκαμψη είναι καθαρά εικονική. Όσο για την ανεργία που, σε σχέση με την Ελλάδα είναι σχετικά χαμηλή, 14,1%, μην ξεχνάμε ότι έξι χρόνια τώρα, η χώρα των τριών εκατομμυρίων ψυχών χάνει κάθε χρόνο περί τις πενήντα χιλιάδες νέους και νέες που μεταναστεύουν στις τέσσερις γωνιές του κόσμου. Πως να μην κρατιέται σχετικά χαμηλά η ανεργία;

Το χειρότερο απ' όλα όμως, όσον αφορά το Σμαραγδένιο Νησί, είναι το πλήγμα που κατέφερε η ΕΕ του κ.Μπαρόζο στην έννοια της δημοκρατίας και της πολιτικής ευθύνης. Αντίθετα με την Ελλάδα, οι Ιρλανδοί ποτέ δεν ψήφισαν κυβερνήσεις που ξόδευαν αλόγιστα ή ανέχονταν την φοροδιαφυγή. Το 2008, όταν ξέσπασε η Κρίση, το ιρλανδικό κράτος είχε πλεονασματικό προϋπολογισμό. Υπερχρεωμένες ήταν οι ιδιωτικές τράπεζες της χώρας και, όταν έσκασαν οι φούσκες παγκοσμίως, δεν μπορούσαν να πληρώσουν τους δανειστές τους. Τότε, η ΕΕ και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα επέβαλαν στο Ιρλανδικό κράτος να φορτώσει αυτές τις ζημιές στον μέσο, αθώο, ανυποψίαστο Ιρλανδό πολίτη.

Μπορεί λοιπόν ο κ. Μπαρόζο να επισκέπτεται το Δουβλίνο και να μοιράζει συγχαρητήρια αλλά, στην ουσία, λειτουργεί ως τοποτηρητής ενός συστήματος κατοχής το οποίο θα επιβάλει έως το 2048, παρά τα ωραία λόγια, κι άλλες περικοπές μισθών, κι άλλη αύξηση του ποσοστού της φτώχειας και της οικονομικής μετανάστευσης, σε έναν υπερήφανο λαό που η Ευρώπη υποχρέωσε να αυτοκτονήσει υπέρ των γερμανο-άγγλων δανειστών των ιδιωτικών τραπεζών.